

γούβιασμα τό, Δωδεκάν. (Λειψ.) Πελοπν. (Κορινθ.) γούβιασμα Κῶς γούβγιασμα Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) βούβιασμα Μήλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γο υ β ι ά ζ ω.

1) Τὸ ἀνοίγμα γο υ β α ς, λάκκου περὶ τὸν κορμὸν κλήματος Πελοπν. (Κορινθ.): Ἡ σταφίδα θέλει γούβιασμα Συνών. γο υ ρ ν ι α σ μ α 1, ξ ε λ ά κ κ ω μ α. 2) Ἡ ἀποθήκευσις εἰδῶν ἐντὸς γο υ β α ς Δωδεκάν. (Λειψ.) Κῶς (Καρδάμ.) κ.ά. Μήλ.: Ἐλα νὰ μὲ βοηθήσης 'ς τὸ γούβγιασμα Καρδάμ.

γουβίζω Ἡπ. (Πωγών.) Μακεδ. (Παρθεν. Χαλκιδ.) Πόντ. (Σούρμ.) γουβίζου Στερελλ. (Γραν.) γ'βίζου Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ β α.

1) Κατασκευάζω μικρὰν γο υ β α ν, μικρὸν τεχνητὸν κοίλωμα Μακεδ. (Χαλκιδ.) β) Καθιστῶ τι κοῖλον Μακεδ. (Παρθεν.) 2) Καταρρίπτω τινὰ προύμυτα Πόντ. (Ἰφ. Σάντ. Σούρμ.): Ὁ δρόμος σίτ' ἐπέγινε, ἔσυρε τὸ στουράκ' καὶ ἐντῶκε, ἐγούβισεν ἄτονα καὶ ἐπῆρε τὸ στουράκ' καὶ τὸ δαχτυλίδ' (στουράκ' = ράβδος· ἐκ παραμυθ.) Σούρμ. 3) Ἀναποδογυρίζω τι ἀδειάζω Πόντ. (Ἰφ. Σάντ. Σούρμ.): Ἄσμ.

Πόσα κοφίνᾱ φύλλα 'ς σὸ κατῶι νὰ γουβίζω;

Πόντ. 4) Μεταφ., καταστρέφω, ζημιώνω Στερελλ. (Ἀχυρ.): Μι γούβ' σις, μούρ' γ'ναῖκα, μὶ τὰ φῶνια σ'! Πβ. φρ. Π ἄ ν ι γο υ β α τ ἄ λ ι φ τ ἄ. 5) Μεταφ., συλλογίζομαι κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, σκέπτομαι τι μᾶλλον πονηρὸν Ἡπ. (Πωγών.) Στερελλ. (Γραν.): Ἀς τουν νὰ γουβίζ'! Γραν.

γουβίτσα ἡ, σύνθηθ. γ'βίτσα Εὐβ. (Στρόπον.) γκουβίτσα Ἡπ. (Ζαγόρ.) βουβίτσα Μεγίστ.

Ἰποκορ. τοῦ οὐς. γο υ β α.

1) Μικρὸς λάκκος, κοίλωμα, ὄρυγμα σύνθηθ.: Ὁ δρόμος εἶναι γεμᾶτος γουβίτσες σύνθηθ. Οἱ σπόροι τῆς μπάμιας τοποθετοῦνται σὲ γουβίτσες ἀνὰ δύο τρεῖς κατὰ διαστήματα τριάντα σαράντα πόντους Α. Οἰκονομίδ., Ὁδηγὸς λαχανοκηπ., 122. Ἐκαίγε μόλις σὰν καντηλάκι, κερί ἀναλυτὸ καὶ φιτίλι 'ς τὴ γουβίτσα τοῦ σαμντανοῦ (= κηροπηγίου) Γ. Ξενόπ., Ἰσαβέλλ., 56. Ἡ γουβίτσα τῆς σιδεροστιᾶς (ὁ λακκίσκος ὁ σχηματιζόμενος εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς συμψύσεως τοῦ ὁστοῦ τοῦ στέρνου μετὰ τῆς κλειδῆς) Πελοπν. (Πυλ.) || Αἰνιγμ.: Ἐχω 'να πραγματάκι, πάει, πάει καὶ γουβίτσες φτειάνει (τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔχνη τοῦ πετάλου τῶν ζώων) Πελοπν. (Μεσσην.) 2) Ὁ γελασῖνος, ὁ λακκίσκος τῶν παρειῶν Πελοπν. (Δημητσάν.) Σάμ.: Ὁμοιορρα π' τ' πᾶνι οἱ γουβίτσες πό 'χ' 'ς τὰ μάγ'λα! Σάμ. β) Τὸ κατὰ τὸν αὐχένα κοῖλον τοῦ ἰνίου Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Κόκκινα Λοῦρ. Κρεμμ. Ὀλυμπ. Σκορτσιν. Φιγάλ.): Τοῦ 'δωσε μιὰ 'ς τὴ γουβίτσα καὶ δὲν εἶπε οὔτε νερό Ὀλυμπ. || Φρ. Θέλει ξύλο 'ς τὴ γουβίτσα Γορτυν. Συνών. γο υ β α 10, γο υ β ἄ κ ι 3, λ α κ κ ἄ κ ι, λ α κ κ ο υ β ἄ κ ι. 3) Μικρὸς ὑφαντικὸς ἱστός Μεγίστ. 4) Συνήθως εἰς τὸν πληθ., εἶδη παιδιᾶς καὶ εἰδικώτερον: α) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἰσαριθμούς πρὸς τοὺς παίζοντας μικροὺς εἰς τὴν γῆν λάκκους, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἀνήκει εἰς ἀντίστοιχον παίκτην, ρίπτεται διαδοχικῶς ὑπὸ τούτων στρογγυλὸν ἀντικείμενον, ὅσον μικρὰ σφαῖρα, τόπι κ.τ.λ., ἐξ ὠρισμένης ἀποστάσεως. Ὁ παίκτης εἰς τοῦ ὁποίου τὸν λάκκον θὰ εἰσέλθῃ τὸ ἀντικείμενον, ὀφείλει νὰ τὸ λάβῃ καὶ νὰ τὸ ρίψῃ εἰς οἰονδήποτε τῶν συμπαιζόντων. Καὶ ἐὰν μὲν ἐπιτύχῃ, τίθεται εἰς τὸν λάκκον τοῦ κτυπηθέντος

μικρὸς λίθος, ἐὰν δὲ ἀποτύχῃ, τίθεται ὁ λίθος εἰς τὸν λάκκον τοῦ βαλόντος. Ἡττάται ἐκεῖνος, εἰς τὸν λάκκον τοῦ ὁποίου θὰ τεθῇ ὠρισμένος ἀριθμὸς λιθαρίων, ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένος. (Πβ. τὴν ἀρχ. παιδιὰν τ ρ ὁ π α, διὰ τὴν ὁποίαν βλ. Πολυδ. 9, 103) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βέρβ. Κορινθ. Κυνουρ. Μαντίν. Οἶν. κ.ά.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. β) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς μικρὸν πλησίον τοίχου λάκκον, δυνάμενον νὰ χωρέσῃ ἐξ μικροῦς λίθους, μ ο ν ἄ ἢ ζ υ γ ἄ καλουμένους, εἰς τῶν παικτῶν ρίπτει τοὺς λίθους ἐξ ὠρισμένης ἀποστάσεως. Καὶ ἐὰν μὲν ἐπιτύχῃ νὰ εἰσάγῃ ὅλους ἢ ἄρτιον ἀριθμὸν τούτων, κερδίζει καὶ λαμβάνει τὸ ὀρισθὲν εἰς νομίσματα ἢ καρποὺς τίμημα, ἄλλως θεωρεῖται ἀποτυχὼν καὶ καταβάλλει τοῦτο Ἀθῆν. Πελοπν. (Κυνουρ. Μαντίν. Μεσσην. κ.ά.) κ.ά. Πβ. γο υ β α 14. Ἡ παιδιὰ εἰς παραλλαγή. Μέγαρ. γ) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται κυλίσουσιν ἐντὸς μικροῦ λάκκου κόκκους ἐρεβίνθου, τοὺς ὁποίους ἔπειτα προσπαθοῦν νὰ ἐξαγάγουν ἐξ αὐτοῦ διὰ φουσημάτων Εὐβ. (Στρόπον.) δ) Ἡ παιδιὰ γο υ ρ ο υ ν ι τ σ α, διὰ τὴν ὁπ. βλ. γο υ ρ ο υ ν ι τ σ α 4, Πελοπν. (Δυρράχ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουβίτσα Πελοπν. (Βραχν. Γορτυν. Τριφυλ. κ.ά.) Γουβίτσες Πελοπν. (Ἀρκαδ.) καὶ ὡς ἐπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουβίτσας Εὐβ. (Αἰδηψ. Χαλκ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Χρυσούπολ.)

γουβίτσι τό, Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. γκουβίτσι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ β α διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ ι.

1) Μικρὸς λάκκος Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. 2) Μικρὸν σπήλαιον Ἡπ. Συνών. γο υ β α 4.

γουβιτσώνω ἐνιαχ. γουβιτζώνω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ β ι τ σ α.

Σκάπτων ἀνοίγω γο υ β ι τ σ α, μικρὸν λάκκον, βαθούλωμα εἰς τὴν γῆν, τὸ ξύλον κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν.

γουβοσάνιδο τό, ἐνιαχ. γουπ-ποσάνιδον Κύπρ. βουπ-ποσάνιδον Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γο υ β α, παρὰ τὸ ὁπ. καὶ γο υ π - π α, καὶ σ α ν ἰ δ ι.

Ἐπιμήκης σανὶς ἔχουσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κοῖλα διαμερίσματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων τίθενται οἱ πρὸς ὀπτησιν ἄρτοι ἐνθ' ἄν.: Πάει νὰ πάρῃ τὸ βουπ-ποσάνιδον 'ς τὸν φουῆρον τὸ' ἔρχεται Κύπρ. Συνών. π ι ν α κ ω τ ἡ.

γουβούλα ἡ, Πελοπν. (Λάλ.) γκουβούλα Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ β α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο υ λ α.

Ὁ μικρὸς λάκκος ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουβούλες Πελοπν. (Κερπιν.)

γούβωμα τό, ἐνιαχ. γκούβωμα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γο υ β ὶ ω μ ο.

Τὸ ἐκ τῆς καθιζήσεως ἢ πιέσεως κοίλωμα ἐνθ' ἄν.

γουβώνω, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ β α.

1) Μετβ., καθιστῶ τι κοῖλον πολλαχ.: Ἐκατσες πάνω 'ς τὴ λαμαρίνα καὶ τὴν ἐγούβωσες Ἀθῆν. 2) Ἀμτβ., καθίσταμαι κοῖλος λόγῳ πιέσεως, καθιζήσεως κ.τ.τ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Κοίταξε πῶς ἐγούβωσε ἡ λαμαρίνα! Ἀθῆν. Τὰ μάτια του ἐγούβωσαν Πελοπν. (Ἡλ.) Γουβώσανε

τὰ μάτια μας 'πὸ τὴν ἀφαγανιά (= πείνα) Πελοπν. (Γαργαλ.) Γουβώνουν σὰν ἀχηβάδες Α. Καρχαβ., Λόγ. πλώρ., 269 'Εγούβωσαν τ' ὁμμάτ'α' Κοτύωρ. 'Εγούβωσαν τὰ μάγ'λα τ' αὐτόθ.

γουβωτός ἐπίθ. πολλαχ. γουβουτός Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γκουβουτός Ἡπ. (Κόνιτς. Κουκούλ.) Μακεδ. (Βόιον Γρεβεν. Καστορ. Κοζ. Μοσχοπόταμ.) γουβουτός Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ β ὠ τ ὠ.

1) Ὁ κοῖλος, κοιλανθεὶς ἐνθ' ἄν.: 'Εναι γουβωτός ὁ τόπος καὶ δὲν ξανοίγεις μακρὰ (ξανοίγεις = βλέπεις, διακρίνεις) Πελοπν. (Μάν.) Τὸ κόκκαλο αὐτὸ εἶναι γουβωτὸ Ἀθῆν. Τὰ μ'ψούρια ἦταν γκουβουτὰ καὶ χου-ματένια (μ'ψούρι = εἶδος σκεύους) Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.) 2) Κυρτός Ἡπ. Πελοπν. (Ἡλ.) 3) Κωνοειδής Ἡπ. Πελοπν. (Ἡλ.) 4) Οὐς., βαθὺ σκεῦος, δοχεῖον Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Κοζ.)

γουμεντέας ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ.) ἐγουμεντέας Πόντ. (Χαλδ.) Θηλ. γουμεντοῦ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ γ ε ῦ ὠ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τ έ α ς. Ὁ φειδωλεύμενος, ὁ γλίσχρος ἐνθ' ἄν.

γουμεύω Πόντ. (Κοτύωρ.) γουμεύω Πόντ. (Χαλδ.) ἐγουμεύω Πόντ. (Χαλδ.) Ἀόρ. ἐγούμεφα.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *Kıymak*. Ὁ τύπ. ἐ γ ο υ ε ῦ ὠ ἐκ τοῦ ἄορ. ἐ γ ο ῦ ε ψ α.

Φειδωλεύομαι, φείδομαι ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀς ἐσέ τὴν ψή μ' ἔ' ἐγουμεύω (δὲν λυποῦμαι τὴν ψυχὴν μου διὰ σέ) Πόντ. (Κοτύωρ.)

γουγούλεμα τό, ἐνιαχ. γουγούλιμα Στερελλ. (Ξηρόμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ γ ο υ λ ε ῦ ὠ.

Θωπεία ἐνθ' ἄν.: Θελ' γουγουλέματα Ξηρόμ.

γουγουλεύω Λεξ. Αἰν. γουγουλεύου Στερελλ. (Ξηρόμ. Τριχων.)

Λέξις πεποιημένη.

1) Περιέρχομαι τόπον τινὰ ἀνερευνῶν, ψηλαφῶν καὶ βραδύνω ὡς ἀσχολούμενος εἰς ἀνερεύνησιν Λεξ. Αἰν. 2) Θωπεύω, περιποιῶμαι νήπιον ἢ ζῶον, ἐκπληρῶ τὰς ἐπιθυμίας του Στερελλ. (Ξηρόμ. Τριχων.): Γιά νά 'ἦς πράματα, πρέπ' νά τὰ γουγουλεύς (νά 'ἦς = νὰ ἔχῃς) Τριχων. Γουγούλωψ' τα τὰ μ'κρά αὐτόθ.

γουγουλίζω Ἡπ. γουγουλίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) γουγ'λίζου Μακεδ. γουγουλνίζου Μακεδ. (Βόιον) γουγουλάου Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ.) γουγουλνῶ Μακεδ. (Βόιον Κοζ.)

Λέξις πεποιημένη.

1) Ἐπὶ τῆς περιστρεφῆς, παράγω τοὺς γνωστοὺς κρωγμοὺς τοῦ πτηνοῦ Μακεδ. (Βόιον Κοζ.): Γουγουλνίζ' τοῦ πιρ'στέρ' Βόιον. Γουγουλνίει τοῦ πιρ'στέρ' Κοζ. 2) Ἐπὶ τοῦ νηπίου, ψελλίζω, πειρῶμαι νὰ ὁμιλήσω Ἡπ. Μακεδ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ.): Ἀρχισε νὰ γουγουλίζῃ τὸ παιδί Ἡπ. Γουγουλάει τὸ παιδάκι μου! Βάλτ. Ἀρχίνησε καὶ γουγουλάει ὁ δράκος (= τὸ ἀβάπτιστον ἀρσενικὸν νήπιον) Γαργαλ. Συνών. χ α λ ε ὐ ρ ε ῖ ζ ὠ. 3) Ξεγελῶ νήπιον μὲ γλυκεῖς, θωπευτικὸς λόγους διὰ νὰ ἡσυχάσῃ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γουγούλ'σ' του νιὰ ψ'χούλα τοῦ πιδάξ', γιὰ νὰ ξιχάσ' (νιὰ ψ'χούλα = ὀλίγον). Τοῦ γουγούλ'ζι ἡ θειά

τ' τοῦ πιδὶ καὶ σώπασι ἀπ' τὰ κλάματα. 4) Δικαιολογῶ παραπτώματα Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τ'ς παίρι τὰ κλίφιμά καὶ τοὺν γουγούλ'ζι. Νὰ τώρα ἡ προκουπή τ'!

γουγούλισμα τό, Ἡπ. γουγούλ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ. Τριχων.) γουγούλημα Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Φιγάλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ γ ο υ λ ε ῖ ζ ὠ.

1) Τὸ λάλημα τῶν πτηνῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Τὸ ψέλλισμα, ἡ προσπάθεια τοῦ νηπίου νὰ ὁμιλήσῃ Ἡπ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ.): Ἀρχίνησε τὰ γουγουλίσματα τὸ παιδάκι μου! (Βάλτ.) Ἀκῶ τὰ γουγουλίσματα τῇ δρακοῦς μου (δρακοῦ = θηλυκὸν ἀβάπτιστον νήπιον) Γαργαλ. 3) Περιποίησις νηπίου μὲ γλυκεῖς λόγους καὶ θωπείας καὶ κατ' ἐπέκτασιν θωπεία Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὰ παιδιὰ δὲ θέλ'ρι γουγούλ'σμα, ἄμα κἀν'ρι ζ'μιές.

γουνδάκι τό, πολλαχ. γ'δάξ' Ἡπ. (Ἑλληνικ.) γ'δάτσι Μεγίστ. γ'δάτσ' Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο υ δ εῖ καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.

Μικρὸν γ ο υ δ εῖ, ἰγδῖον ἐνθ' ἄν.: Νὰ τρώγῃς τὸ γουνδάκι, γιατί' μαύρισε Ἰων. (Σμύρν.) Στούμπ'σα ψίχα κανέλα 'ς τοῦ γ'δάξ' (ψίχα = ὀλίγη) Ἡπ. (Ἑλληνικ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουνδάκης Μακεδ. (Σέρρ.)

γουνδάρω Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο υ δ εῖ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ ὠ.

1) Χρονοτριβῶ ἐνθ' ἄν.: Τί γουνδάρεις, μωρῇ; Κάνε γρήγορα τὴ δουλειά σου! Γαργαλ. 2) Μεταφ., ἀνυπνίζομαι ἐνθ' ἄν.: Κεῖνο τὸ παλιόπαιδο κρύβεται 'ς τὶς μάντρες καὶ γουνδάρει Ποταμ.

γούδας ὁ, Πεποπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο υ δ εῖ καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -α ς.

1) Ὁ χρονοτριβῶν ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ., ὁ ἀνυπνίζόμενος ἐνθ' ἄν.

γουνδέτα ἡ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἡ ἐκ μετάρτης ἢ βάμβακος καὶ εἰς μικροὺς θυσάνους καταλήγουσα κ α λ τ σ ο δ έ τ α τῶν φουστανελοφόρων ἐνθ' ἄν.

γουδι τό, ἰγδῖν Πόντ. (Ὀφ.) ἰγδῖ Πόντ. (Σινώπ.)— Λεξ. Βλάχ. ἰγδῖν Πόντ. (Κοτύωρ. Νικόπ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἰγδῖ Πόντ. (Κοτύωρ. Σεμέν.) ὀγδῖ Ν. Πολίτ., Παροιμ. 2,91 γουδῖν Ἀμοργ. Κῶς (Καρδάμ.) Πόντ. (Χαλδ.) γουδι κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) Τσακων. (Χαβούτσ.) γδῖν Κύπρ. (Μένοικ. κ.ά.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Χίος (Πισπιλ. Πύργ.) κ.ά. γδῖ Βιθυν. (Πιστικοχ.) Θάσ. Θήρ. Κάλυμν. Κάρπ. (Ἀπέρ. Ἐλυμπ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) Κύπρ. Κῶς (Πυλ. κ.ά.) Μέγαρ. Μεγίστ. Μύκ. Νίσυρ. Πάτμ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. Τῆν. Χάλκ. Χίος (Βροντ. Καρδάμ. Κουρούν. Πισπιλ. κ.ά.)— Λεξ. Βάιγ' Φύλλ. Μπριγκ. γ'δῖ Ἀλόνν. Εὐβ. (Αἰδηψ. Ἀγία Ἄνν.) Ἡπ. (Δωδών. Ἑλληνικ. Πλάκ.) Θάσ. Θεσσ. (Ἀετόλοφ. Πήλ. Τρίκερ. Φάρσαλ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν. Ἀμόρ. Ἑλληνοχώρ.) Ἰμβρ. Μ. Ἀσία (Κυδων.) Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πολιχνῖτ. κ.ά.) Λῆμν. Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. Δρυμ. Σιάτ. Σιδηρόκ. Χαλκιδ. κ.ά.) Σάμ. (Κοικάρ. Μαυραντζ. κ.ά.) Σκόπ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Ἰτέα Καρπεν.) Σκῦρ. γδῖν Κύπρ. γδῖ Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Κάρπ. Κῶς (Πυλ.) Μεγίστ. Ρόδ. γτῖν Κύπρ. (Μεσαρ. κ.ά.) γτῖ Κάρπ. (Μεσοχώρ.) Χάλκ. ἰκδῖν Κύπρ. χτῖν Κύπρ.

